

om, at Banerne er fritagne for Ansvar, saafremt de skadelidte Genstande er anbragte paa deres nuværende Plads efter Banens Anlæg og ikke, saavel med Hensyn til Brandfarlighed som Værdi, træder i Stedet for tilsvarende Genstande, der har været anbragte paa det paagældende Sted for Banens Anlæg. Tillige skulde Banerne være fritagne for Ansvar, forsaavidt den skadelidte Genstand er anbragt i Strid med de Bestemmelser, der maatte være truffet til Beskyttelse mod Brandfare, eller forsaavidt Branden er foranlediget ved, at andre Genstande er anbragte i Strid med disse Bestemmelser. Udvalget har imidlertid ment, at disse Bestemmelser burde være noget mere specificerede, saaledes at Ejerne langs Banen ogsaa efter Banens Anlæg vedblivende kan forfølge den normale økonomiske Udvikling af deres Bedrifter uden derfor for deres Ejendomme i større Grad end hidtil at udsættes for Tab, forarsaget ved Ildsvaade fra Lokomotiver. Men samtidig har Udvalget ment udtrykkelig at burde fastslaa, at saafremt den skadelidte selv maatte have Skyld eller Medskyld i Skaden, maa han enten bære hele Tabet eller sin Del af Tabet. Udvalget har derfor foreslaaet Paragraffen omredigeret, saaledes som Ændringsforslag Nr. 21 viser, idet dog, som tidligere nævnt, et Medlem af Udvalget, det ærede 8de tingvalgte Medlem (Ejsing), til Ændringsforslagets 3die og 4de Stykke har ønsket at stille Underændringsforslagene Nr. 22 og 23.

Ændringsforslagene Nr. 24, 25 og 26 er stillede af Udvalget som Helhed. Ændringsforslag Nr. 24 gaar ud paa, at Forsikringssekskabernes Pligt til Anmeldelse af Skade udsættes, indtil det efter der politimæssige Undersøgelse maa anses for sandsynligt, at Banen har forvoldt Ildsvaaden. Ændringsforslag Nr. 25 foreslaar en ny Paragraf indført i Lovforslaget, for at Loven ogsaa kan komme til at omfatte Skade paa Ejendom, hidrørende fra Paakørsel, alene med Undtagelse af løsgaaende Dyr, idet Udvalget har ment det rettest at gøre Loven saa vidtrækkende som muligt. Ændringsforslag Nr. 26 er stillet som Følge af Indlemmelsen af de sønderjydske Landsdele.

Jeg skal hermed anbefale samtlige Ændringsforslag, der er stillede af hele Udvalget eller dets Flertal, til Vedtagelse i dette høje Ting. De er alle tiltraadte af den højtærede Minister for offentlige Arbejder, og jeg haaber, at den herved foreslaaede nye Ordning med Hensyn til Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift maa vise sig at være ret-

færdig, saavel for de skadelidte som for Banerne.

Ejsing: Hvad angaar det første af de to Lovforslag, der her er til Behandling, har jeg kunnet tiltræde alle Ændringsforslagene dertil. Jeg maa dog gøre den Bemærkning, at de Foranstaltninger, man her har foreslaaet, maeske vil være ret dyre, men jeg tror paa den anden Side ikke, de vil blive overholdt, for naar man ser paa, hvordan de nugældende Bestemmelser overholdes langs Banerne, synes jeg ikke, man kan have stort Haab om, at de nu skærpede Bestemmelser vil blive overholdt.

Hvad det andet Lovforslag angaar, har jeg ogsaa kunnet tiltræde de fleste af Ændringsforslagene dertil. Jeg vil først gøre en Bemærkning om Ændringsforslag Nr. 25. Der staar, at „foranlediges der ved Paakørsel af andet end løsgaaende Dyr eller ved andre Driftsuheld Skade paa Ejendom, der ikke befordres med Jernbanen, finder Bestemmelserne i § 1 tilsvarende Anvendelse“. Jeg er ikke saa sikker paa, at det er helt retfærdigt, at man stadig undtager løsgaaende Dyr fra Bestemmelsen om, at Banerne skal yde Erstatning. Det er rigtigt nok, at Ejeren har Ansvaret for sine Dyr, men det er ikke altid, han kan have det. Det kan f. Eks. godt være Toget, der gør Dyrene forskrækkede, saa de river sig løs og løber ind netop paa Banelinien og kommer til Skade. Jeg har dog ikke villet stille Ændringsforslag i saa Henseende, da det er den hidtilværende Praksis, og jeg tror ikke, det kunde nytte at gøre noget i saa Henseende.

Der, hvor jeg har indtaget en Særstilling, er med Hensyn til Paragraf 7. De to første Stykker i Ændringsforslag Nr. 21 har jeg tiltraadt, fordi jeg synes, de klargør Jernbanernes Erstatningspligt bedre, end det var udtrykt i Loven af 1898, men efter at man nu i de to første Stykker har skærpet og præciseret Banernes Erstatningspligt overfor, hvad der er bygget og anbragt for Banens Anlæg, siger man pludselig Stop og bestemmer, at Skade paa Genstande, der er anbragte, eller Bygninger, der er byggede efter Banens Anlæg, har man ingen Ret til at faa erstattet af Banerne. Jeg synes, at det hverken er ganske logisk eller helt retfærdigt. Til de Folk, der hidtil har bygget i god Tro, idet de har ment, at Loven gav dem Ret til Erstatning af Banerne, en Tro, som de har faaet bestyrket af Højesteret — og man maa dog mene, at Højesteret har dømt netop paa Grundlag af Loven af 1898.